

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

— Καλή σου νύχτα, θυγατέρα.. Και μην κλαις πειά. Λάρωσε, κορούλα μου... Μή κλαις να σε χαρώ και με βαρσοκαρδίζεις...

"Ομορφη και γλυκειά είν' ὄσω ἡ νύχτα... Πῶς λάμπουν τ' ἀστέ-
ρια !... Κανείς δὲν ξαγουντᾶ, ὄλο τὸ χωριὸ εἶνε βυθιομένο στὴ
γλῶκα τοῦ ὕπνου. Κ' ἡ ὄρα περασμένη. Νὰ πού πρόβαλε κ' ἡ πού-
λια. Λάλησε κ' ὁ τρίτος πετεινός .. Μονάχα ἡ Μηλιά δέρονται στὸ
γιατάκι της. Δὲν τῆς βαραίνει ὕπνος τι βλέφαρα, ἡ καρδιά της
εἶνε βαρειά, μολύβι. Τὰ λόγια της μᾶνας της τὴ βαλάντωσαν. Δὲν
τόχε σκεφτεῖ ποτὲ τῆς αὐτῆ, δὲν τὸν ἤθελε τὸ γάμο. Τὰ παληκά-
ρια τοῦ χωριοῦ τὰ φοβότανε. Τῆς ὄρεγε νάναί λεύτερη, νὰ γυριῆ
στὰ βασκοτόπια, ν' ἀκοῦη τὰ πουλιὰ νὰ κελαιδοῦν, ν' ἀνασαιη τῶν λου-
λουδιῶν τοὺς μύσους. Ἀπὸ τότε πού
βοῆκε τ' ἀνοιγμια τῆς σπηλιάς εἶχε
πεῖο πολὺ ξενέψει ἀπ' τοὺς ἀνθρώ-
πους. Τῆς ἔκανε τόσο καλὸ ἡ συντρο-
φιά τοῦ πέτρινου λεβέντη. Ἦταν κί
αὐτὸς νέος, λίγο πεῖο μεγάλος ἀπ'
αὐτῆ. Ὅταν βρισκότανε κοντὰ του
ξεχείλιζε ἡ καρδιά της ἀπὸ μιὰ πα-
ράξενη συγκίνησι. Ἦταν τόσο εὐτυ-
χιωμένη !...

Κλαίει ἡ Μηλιά και τὰ δάκρυα
μουσκεῦουν τ' ἄσπρο τῆς τὸ μαξι-
λάρι. Δαγκώνει τὸ σκέπασμα γιὰ νὰ
μὴν ἀκουση ἡ μᾶνα της τ' ἀναφυ-
λητὰ της. "Ὅχι... ὄχι... δὲν θὰ γινή
αὐτὸ. Δὲν τονέ θέλει τὸ βοσκό, κα-
λύτερα νὰ τὴν πάρη ὁ Θεὸς μαζί του... Σκέφτεται τὸν πέτρινο
λεβέντη και τὴν πνίγει τὸ παράπονο. Γιατί ἀργεῖ νὰ φωτίση ἀ-
πόψε; Γιατί δὲν ἀνοσφέγγη ἡ χαραυγὴ νὰ τρέξη νὰ πάη κοντὰ
τοῦ ;...

Κοντὰ τὸ χαραμέρι τὴν πήρε ξαφνικά ὁ ὕπνος μὲ βορσκομένη
τὰ βλέφαρα. Μὰ δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Πετάχτηκε σὲ λίγο τρομαγ-
μένη, σάν μέσα ἀπὸ κακὸ ὄνειρο και ξανάρχισε νὰ κλαίη..
"Ἐξω προβαίνει τώρα θαμπογάλανη ἡ αὐγὴ.
Συγοτινιβίζουν τὰ πουλιὰ. Στὶς κοντινὲς ἀλλῆς γλυκολαίανε τὰ
κουριά ἀπ' τὰ κοπάδια πού τὰ ξεμπροστιζόν γιὰ τὴ βοσκή...
Ἦ Μηλιά ἀνασκάναται στὸ γιατάκι της. Ἦ μᾶνα της κοιμά-
ται ἀκόμα. Καλύτερα ὁμως ἔτσι. Θὰ πόρη τίς γίδες και θὰ τραβήξῃ

γιὰ τὴν πλαγιά πρὶν ξυπνήση και τῆς τὸ ξαναπῆ. Μὰ λαγοκοιμότην
ἡ γοητὰ και τὴν ἀπεικάσε. Τὴν εἶδε νὰ φορᾷ τὸ φτωχικὸ της τὸ
φόρεμα γιὰ νὰ φύγη και παραξενεύτηκε.

— Γιατί τόσο πρωί, Μηλιά; Σουῦκλεψε τὸν ὕπνο ἡ χαρὰ και δὲ σὲ
χαρώσε ὁ τόπος; Ἄιντε στὸ καλὸ, θυγατέρα. Και γὼ θὰ τὴν τελει-
ῶσω σήμερα τὴ δουλειά... Βάστα λιγάκι τὴν καρδιά σου κ'
ἔγνοια σου...

Γυρίζ' ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της ἡ Μηλιά και δὲν μιλάει. Σφίγγει
τὰ δόντια της νὰ μὴν ἀναστενάξη. Τὸ φτωχοκάλυβο τῆς φαίνεται
στενὸ, κάθεται στὴ ψυχὴ της. Ξεπορτίζει τίς γίδες τῆς ἀπ' τὴν
αἰλή και πέρνει τὸν ἀνήφορο...

Πηδοῖν και σήμερα πρόσχαρα και κουτουλᾶν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἡ

λουλουδιοῦ τῆς φέρνει και μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνηση και τὰ μάτια της
βορσκοῦν. Τὶ ἀξαφνη και τὶ ἄγρια πού τὴν χτύπησε ἡ συμ-
φορὰ ! Γιατί νὰ τὴν ποθήση γιὰ γυναῖκα τοῦ ὁ γειτόνας της ; Ποτὲ
τῆς δὲν γύρισε νὰ τὸν κντῶξῃ, τῆς ἔκανε τὴν ἴδια συχασιά πού
τῆς ἔκαναν κ' οἱ ἄλλοι, ἔτσι ἄγιος, ἡλιοψημένος και βρώμκος
καθὼς ἦταν...

Γιόμισε ἡ ποδιά της ἀγριολούουδα. Μάζεψε τόσα πολλὰ πού
ποτὲ της ἄλλοτε δὲν εἶχε ξαναμάζεψει. Ὅταν ἔφτασε μπρός στὴ
σπηλιά και παραμέρισε τὰ ἀγριόθαμνα νὰ μὴ μέσα, χτύπησε ἡ
καρδιά της παράξενα. Εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη βίσι, δὲν πρόσεξε οὔτε
τ' ἀγκάθια πού τῆς ματώσανε τὰ γυμνά τῆς πόδια. Τράβηξε ἴσια
στὸν μαμαρίνο ἐφηβο κ' ἄφησε τὰ λουλούδια της νὰ σκορπιστοῦν

στά πόδια του, πάνω στο βάθρο του. Όλοδρόση μοσχοβολιά ξεχύθηκε γύρω. Σχοριάστηκε πλάι του, ακούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του και την έπνιξε το κλάμα που της ήρθε ξαφνικό κι άσυγκράτητο. Έκλαιγε ώρα πολύ. Το στήθος της, τ' άμέστωτο ακόμα, άνεμοκουτέβαινε. Δυνατά άναφυλητά τίνιζαν τ' άδύναμο κορμί της...

Σιγά—σιγά ήσυχάσε, στέρεψαν τ' άμτια της να κλαίνε, κι άπόμεινε έτσι βουβή και συλλογισμένη. Ή ώρες περνούσαν. Όξω τ' ά γίδια βόσκανε σκορπισμένα στην πλαγιά. Άκουσε το περιάττημα κάποιου περαστικού διαβάτη, τ' ά κυπριά άπ' τ' ά ζωντανά της πού πρόκυψαν να γοργατιλαλούνε κ' ύστερα έγινε πάλε ήσυχία...

Έκλεισε τ' ά βλέφορά της και σ' ά κάμποση ώρα, έτσι σάν μέσα σ' ά δνειρο άρχισε να σιγανομιλάη. Ήταν ένα μικρό παράπονο πού βγαίνει κλαφτά άπ' τ' ά στόμα της. Μιλούσε για τήν συμφορά πού τήν βόηξε, έλεγε για τ' ά παραγκιό της φτωχής της καρδιάς, παρακαλούσε σάν σ' ά προσευχή να τήν λυτρώσουν άπ' τ' ά κακό πού τήν περιέμενε :

— ... Δέν βαστώ πειά... Θ' ά πεθάνω !... !

Τ' ά μ' άτια της ξαναβούρκωσαν, ξέσπασε πάλι σ' ά κλάματα, θρηνηύσε με τ' ά κεφάλι ριγμένο πίσω, άκουπιτσιμένη πάνω στην κρύα κι άψυχη πέτρα. Γιατί δέν ζωντάνευε ο πέτρινος λεβέντης πού στεκόταν πλάι της και τήν άκουγε, να φύγουν γιά πάντα ;

Τ' ά μεσημέρι έβγαλε τ' ά φως της άπ' τ' ά σακκούλι της μ' ά δέν μπόρεσε να φ' άρη ούτ' ένα ψιγούλο. Τ' ά παράτησε πάνω στο μαμαρο κι' άπόμεινε βουβή κι' άμείλητη...

Σήκωσε κάθε τόσο τ' ά βλέμμα της και κ' άτάζε τ' άν πέτρινο λεβέντη κατάματα. Όρες — ώρες τής φαίνονταν π' άς τής κουνούσε το κεφάλι του με συμπόνια, π' άς τ' ά βλέφορά του σάλευαν, π' άς τήν θωρούσε με λύπη. Ήταν θλαμμένη άλήθεια σήμερα κ' ή δική του ή όψι...

Έτσι πέρασε τ' άς ώρες της ή Μηλιά ώς τ' ά δειλινό. Όταν έγεργε να βασιλέψη ο ήλιος σκορπώντας στις γύρω ράχες τ' ά δυσμικά του ροδοπέταλα, ή Μηλιά πούταν κ' άπως ήσυχασμένη κοντά στο άγαλμα, έννοιωσ' άξαφνα τήν άγωνία και τ' άν πόνο να τής λογχιζούν τήν καρδιά. Μέσα στη σπηλιά ά τ' άλώνοιαν κιόλας τ' ά βροδινό σκουτάδι. Άκοιζε άπ' όξω τις γίδες της να σκούζον σ' ά να τήν άποχέουσαν. Μ' ά δέν ήθελε να ξαναγυρίση στο χωριό. Καλύτερα τ' ά νιόταν κι' άυτή μ' ά άψυχη πέτρα και ν' άμενε γιά πάντα κεί πάνω στην έρημιά... Ή άπελπισία της ήταν μεγάλη κι' ά βάσταχη. Σηκώθηκε όπισσο κι' ά όμίανε όρθιή, χωρίς ν' άχη τ' ά νύχαι να κ' άχη βήμα. Έιχε άπομείνει με τ' ά μ' άτια κωρυμμένα στο πέτρινο τ' ά παλικάρι, σ' ά να περιέμενε τ' ά λυτρωμό της άπ' αυτό, αστισμένη, άναποφάσιστη.

Τ' ά γίδια της άπ' όξω σκούζανε τώρα πειό δυνατά. Τ' άκουσε ή Μηλιά κι' ά αναταράχτηκε. Έσφιξε τ' ά δόντια της ; γιά να βυστάξη τ' ά κλάμα πού της βούρκωνε τ' ά μ' άτια, σάν άγρια μπόρρα, έβγαλε γογγωρα-γογγωρα τ' ά χαιμαλί της πού τ' άχε άπο μικρή κρεμασμένο στο λαμό, τ' ά π' άνωσε στα πόδια τ' ά πέτρινο παλκαριού και σάλταρε π' άς τ' ά δ' άω. Μ' ά δέν προκάμε να φτ' άση ώς τήν τρύπα της σπηλιάς και τ' ά κλάμα της ξέσπασε δυνατό κι' άσυγκράτητο και τήν έπνιξε. Έσφιξε με τ' ά χέρια της τ' ά στήθος της, έχωσε τ' ά νύχια της στα ροδοπέταλά της, βόγηξε κι' ά αναστέναξε σπαραχτικά, σάν να χανονταν σ' άγρια τρικυμία... Άξαφνα τίνιξε τ' ά σγουρόμαλλο κεφάλι της ψηλά, π' άσπυρεψε ξ' άφρονη, σάν τρελλή, π' άδησε πάνω στο βάθρο, σηκώθηκε στις άκρες τ' άν ποδιών της κι' άγκυλιάζοντας τ' άν μαμαρίνο τ' άν έφηβο κ' άλλησε τ' ά δυσασμένα χείλια της πάνω στα δικά του !... Παραλατ' άνωτας όποτε-ρα σάν μεθυσμένη, με θολή τ' ά ματιά, π' άρωσ' άνάμεσα στα θάμνα της σπηλιάς, άφησε τ' ά ν' ά: άδια να τής σκίσουν τ' ά κορμί, π' άφ' άλε όξω και π' άρε σκούζοντας και θρηνηώντας τ' άν κατήφορο...

Έκλαιγε δυνατά, μ' ά μ' άπορώντας να συγκρατήση τήν άπελπισία της, θρηνηύσε κι' ά αναστέναξε σπαραχτικά, με τ' ά κεφάλι κάτω, παραλοισμένη, άνήμπορη να βασταχτή... Τ' ά γίδια της σ' ά να καταλάβιναν τήν συμφορά της, π' άγγιναν ξοπίσω της βουβά... Στο στρίψιμο τ' ά δρόμου φάνηκε μ' άρος της ό γ' άρεμος, άγιος, άτέλειωτος. Κάτω, τ' ά ποτάμι κύλαγε θολό και βροντερό, άφρισμένο και βουερό, ξεχειλισμένο άπο τ' ά

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Χαιρετισμ' άς

Του J. Offenbach

Άντιό, άντιό, κόρη ώρα! Φεύγω μακρ' ά. Δέν θέλω π' ά σ' άν έρωτά σου, σάν άλλοτε, χωρίς έλπίδα, να δ' άτοφ' άρω.

Κάποια σ' άκι άνανήσεων, μ' ά κ' άλη μελαγχολική, με βεβαιώνει σήμερα, π' άς όλα, όλα, ένα ψεμμα, ένα κανόξ, θ' ά γίνονται...

Κι' άν έλθης πάλι εκεί δέν θ' ά μ' ά βοήξ. Τ' ά μ' άτια μου δέν θ' άντικ' άρουν π' ά τ' ά π' άσωπό σου.

Γευθήκαμε τ' άσες στιγμ' άς, τ' άσες γλυκές στιγμ' άς ; π' άρασσε άγκυλασμένοι...

Μ' ά τώρα π' ά δέν μ' άς μένει παρ' ά ένα τίποτα. Ένα τίποτα !

Μ' ά θέλεις άπ' τ' άν τάφο τήν άγάλη ν' ά αναστήσης !

Άντιό ! Φεύγω ! Τ' ά χέρι σου δος μου να κ' άλησω, τ' ά χέρι έκεινο γιά στερηή φορα. Κι' άτσι σάν να μ' ά γνωρίζομασε ποτέ άς χωριστοίμε. Άς φύγουμε !

Άλλο τ' ά λήθη άς κ' άτ' άξουμε να βροίμε κ' άπου άλλου. Σ' ά κάποια άλλη χώρα !..

Γ' ά παρελθόν σου ***

Του ίδιου

Δέν μου άνήκει π' ά τ' ά παρελθόν σου. Ναί... Τ' ά ξέρω. Έινε δικό σου μυστικό. Στ' άν κόσμο π' ά αυτό δέν έχω κομμ' ά θέση.

Κι' άμως γιά τ' ά μ' άτια σου να κλαίνε όταν με κ' άτ' άου; Κι' άμως γιά τ' ά χείλη σου να τρέμουν; Δέν θ' ά μου π' άς ποτέ π' άς μ' ά αγαπ' άς !

Τ' ά ξέρω! Κι' άμως κ' άθε φορ' ά που θ' ά περν' άς, άπο τ' άν τάφο μου, θ' άνωι' άθη κ' άποια σ' άκι να δ' άδ' άθονται μπροστά σου...

Τ' ά μ' άτια σου γελούν, γελ' ά κ' ά ή όψη σου όλη. Δέν μου άνήκουν π' ά τ' ά ξέρω, τ' ά φιλι' ά σου...

Κι' ά όμως με τ' άς νεκρούς ; κι' έσύ θ' άρθ' άς να κατοικήσης...

Κι' ά όταν σ' άν άλλο κόσμο, όταν με ιδ' άς, όταν με ιδ' άς νεκρό σ' άν τάφο, θ' άρθ' άς κοντά μου και κ' άτι θ' ά μου π' άς, θ' ά παραπονεθ' άς, θ' ά κλάψης...

Άπο τ' ά μ' άτια σου τ' ά δάκρυα θ' ά σφογγίσω... Και στα όχρα χείλια σου, τ' ά χείλη μου θ' ά φέρω...

~~~~~
χ' άνια πούλωσαν στα ψηλά βουνά...

Ή Μηλιά σ' άτησε μ' άρος στο γαρεμό κι' άπόμεινε να τ' άν κ' άτ' άη βυθισμένη σ' ά β' άθεσι συλλοή. Γ' άς της ήταν άπλωμένο τ' ά μενεξεδένο δυσμικό θαμπίφωτο, τ' ά πούλια πουρπούλιαν στα δέντρα, κάτω στη λαγκαδιά οι χωριανοί της γ' άγιαν άπ' τις δουλειές τους με τ' ά τραγοδι στο στόμα, οι βροκ' άι ροβολούσαν τ' ά κοπαδια τους π' άς τ' ά χωριό...

Ήταν όμορφη και γλυκ' ά ή βροδιά... Ειρήνη άπλωνόταν σ' όλη τήν πλάσι...

Ή Μηλιά αναστέναξε βαθειά, γ' άρισε άλλη μ' ά φορ' ά τ' ά μάτι της δόλογρη, στις όμορφες τ' ά άπάνου κόσμου, κι' έξαφνα, άσυλλόγητα, σ' ά να μ' ά καταλάβινε τι κ' άνει, σ' άν μέσα σ' ά δνειρο βαθύ, σάλταρε κατά τ' ά γαρεμό !..

Μ' ά σκουζ' ά τ' άρομ' άς έσκισε τ' άν άέρα, τ' ά φτωχό κορμ' άκι της χ' άτ' άησε πάνω στα β' άγια, σ' άρογ' άρισε σ' άν άέρα κι' έπεσε στο νερό !... Έπαιξαν μ' ά δυό φορές τ' ά σγουρόμαλλ' ά της πάνω στους άρρους, ξαναφ' άνηκαν παρακάτω κι' έπειτα πει' ά ή θολούρα άπλώθηκε όλο' άθε σ' άν και π' άωτα...

Τ' ά γίδια π' άπόμειναν στο φρούδι τ' ά γ' άρε ινο' ά όλομόναχα άκουσαν τ' ά σκούξιμο της κυράς τους, όταν έπεφτε και β' άλαξαν όλα μαζί σ' άν ν' άποκρινόντουσαν στη φωνή της...

Πετριωμένα στη θέσι τους, αστισμένα, βουβά, κ' άτ' άζαν τ' άνα τ' άλλο... Ή όρα π' άροναγε, τ' ά β' άδια έπεφτε, μ' άρο και θ' άιβ' άρο...

— Μ' ά έ έ !... έσκουξ' ά ξαφνα ή γ' άρικη ή Κοκκ' άνα.

— Μ' ά έ έ !... ξε ρ' άνωσαν και τ' άλλα τ' ά γίδια μαζί λυπητερά... Μ' ά ή κυρά τους δέν φαίνονταν π' άθενά...

Στ' άν ούρανο έλαμπε κιόλας ό άποσπεριτής...

Ή νύχτα έπεφτε άργ' ά — άργ' ά...

Ό γ' άρεμος φαίνονταν τώρα πειό άγριος, τ' ά ποτάμι κ' άτω μ' άρογ' άρι και β' άοιζε φορητά...

Τ' ά γίδια είχαν μαζωχτεί τ' άνα κοντά σ' άλλο φοβισμένα. Άξαφνα ή Κοκκ' άνα π' άχε καθ' άσι κάτω με τήν κοιλιά, σηκώθηκε άπάνου και μ' άηκε μ' άρος όπως πάντα. Ή άλλες ή γίδες τ' άβ' άηξαν ξοπίσω της. Π' άραν τ' ά δρόμο τ' ά χωριού, άργ' ά — άργ' ά, βουβά, και λυπημένα, όλομόναχες κι' έρημες.

Ήν' ά τ' άν ούρανο τ' άνα με τ' άλλο άναβ' άν τ' άστρα...
Χάρης Σταματίου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Τ' ά φεγγ' άρι άπόψε λάμπει, σ' ά θερμο' άς όνειροπόλους, σ' ά ζευγ' άρια έρωταμένα, — λάμπει σ' όλους, και σ' ά μένα...

Τ' ά κοιτ' ά, καθώς περν' άει ταξιδιάρικο στα χ' άη, πεφει στο κρεβ' άτι άπάνου π' άν ίσω, μελλω να πεθ' άνω...

— Τ' ά δικό μου θέλεις [πόνο ; Όλοι οι πόνοι μου κοι- [μούνται... Ένα <χαίρε> όδ' άς μόνου όπου άκόμα με θυμ' άν- [ται...

M. Παπανικολάου

